

HALF FACE

HALF FACE

een young adult thriller

mara li

the sky is the limit
DUTCH VENTURE PUBLISHING

Half Face

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Mara Li

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman

Eerste druk februari 2019

ISBN 978-94-92585-32-5

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

WACHTEN

Hij heeft donkere tatoeages die bijna elke zichtbare centimeter van zijn lichaam bedekken. Ook zijn gezicht, waar de inkt een verontrustend masker vormt: de ene helft is zwart als teer, de andere wit als een halve maan. Dat wit wordt enkel doorbroken door de dikke zwarte lijnen die van zijn neusbrug naar zijn slaap kronkelen. Juist die duisternis laat zijn ogen schrikbarend fel oplichten.

Ik kijk van de foto weg, geen zin om die blik onder ogen te komen. Het idee dat ik hem over enkele minuten in het echt moet zien maakt mijn handen klam van het zweet. Op dit moment is Harry Derksen nog in de rechtszaal om te getuigen. Hij zal het wel redden; Harry is een brede, sterke man. Ik zag vanochtend een hoop woede in zijn ogen, toen we ons meldden bij de portier. Een hoop woede, maar geen angst.

Ik weet niet zeker of ik het wel ga redden. Terwijl de dag van de zitting dichterbij kroop, vulden mijn nachten zich met beklemmende angstdromen. Nu ik hier eindelijk ben, wilde ik dat ik er nooit mee had ingestemd.

De kamer waarin ik wacht is klein en niet echt aangenaam. Ik zit op één van de twee aanwezige stoelen en vlecht mijn vingers

samen op het tafelblad. Naast me staat een kop koude thee. Ik heb er nauwelijks van gedronken. De andere stoel wordt bezet door een zwijgende bode.

Ik heb een hekel aan deze kamer. Ik haat de stilte.

Van ergens verderop in de gang komt het zachte geluid van een deur die open en dichtgaat. Verwachtingsvol kijk ik op, maar de bode schudt haar hoofd.

‘Je bent om drie uur aan de beurt, eerder wordt het niet. Wil je nog meer thee?’ voegt ze er veel vriendelijker aan toe, alsof ze zich ineens herinnert dat ik niet degene ben die vandaag veroordeeld wordt. Ik ben slechts één van de weinige bofkonten die de overval op de Valenburgse Bank heeft overleefd, toen de misdadiger genaamd ‘Half Face’ besloot daar zijn geluk te beproeven. De stilte en de lege kamer zijn er alleen om een eerlijk proces te garanderen – dat is tenminste wat ze me verteld hebben. Ze willen niet dat hun getuigen van buitenaf worden beïnvloed. Ik zie niet in waarom dat er nog toe doet. Half Face werd ingerekend toen het bloed van zijn slachtoffers nog warm aan zijn handen kleefde. Dat heb ik zelf gezien, net zoals ik zag hoe de vrouw van wie het bloed op zijn handen zat op de grond ineen zakte.

‘Nee, bedankt,’ mompel ik. Ik schuif ongemakkelijk in mijn stoel heen en weer. Mijn kleren plakken tegen mijn rug. Ik draag een knielange rok en een blouse met lange mouwen, de netste combinatie die ik kon bedenken terwijl de temperatuur buiten bijna tropisch is. Zelfs in deze kamer, weggestopt tussen kille gangen en marmeren pilaren, lijkt het alsof de zwaartekracht door de hitte nog sterker wordt.

Ik werp een blik op mijn horloge. Nog een kwartier te gaan. Dat voelt te snel en te langzaam tegelijk.

In mijn gedachten loop ik de woorden na die ik geoefend heb. Wat als ik alles vergeet? Wat als ik een black-out krijg, of moet huilen? Ik wil niet huilen als hij me kan zien. Nee, dat mag niet gebeuren.

In een poging om mezelf af te leiden, laat ik mijn telefoon uit

mijn zak glijden en veeg ik doelloos langs alle apps. Ik verstar als ik langs een nieuwsbericht kom.

LIVEBLOG: hoorzitting van Ierse topcrimineel "Half Face" gaat vandaag verder.

ER IS IEMAND in de rechtszaal die de gebeurtenissen tweet, en ik zit hier opgesloten in deze ellendige kamer tot ze me naar buiten brengen als de volgende circusact.

‘Ik moet je vragen om je telefoon voorlopig weg te stoppen,’ zegt de vrouw. Als ik opkijk zie ik dat ze me meelevend aankijkt. ‘We willen niet dat je iets leest waardoor je getuigenverklaring beïnvloed wordt.’

Natuurlijk. ‘Ik ben gewoon zenuwachtig,’ zeg ik, en ik stop mijn telefoon weer in mijn zak.

‘Dat komt allemaal wel goed. Je hoeft hem niet aan te kijken als dat niet gaat. Bedenk je maar dat je dit doet zodat wij hem voor een lange tijd kunnen opsluiten. Daarom wilde je getuigen, toch?’

‘Dat, ja.’

Ze knikt en we vallen terug in de afwachtende stilte, tot er dan toch een klop op de deur weerklinkt. De vrouw glimlacht, staat op en wenkt me om haar te volgen.

Plotseling jaagt mijn hart paniekerig door mijn borst. ‘Kan... kan ik nog even snel naar de wc?’

‘Natuurlijk. Deze kant op.’ Ze loodst me naar een andere deur en blijft daar buiten op me wachten terwijl ik naar binnen loop. De tegels zijn schoon en glanzend. Ik hoor het gezoem van een airco.

Nadat ik heb doorgetrokken, neem ik een kort moment om een handvol water in mijn gezicht te plenzen. Dat helpt een beetje. Ik leun met mijn handen op de wasbak en staar naar mijn

spiegelbeeld. Wat ben ik bleek. Mijn ogen zijn opengesperd, als bij een angstig dier. Lokken donkerbruin haar zijn losgekomen uit het knotje dat ik vanochtend zo strak heb opgestoken. Ze plakken tegen mijn zweterige gezicht. Ik kam ze naar achteren met mijn vingers.

De vrouw klopt op de deur. ‘Juliette? Het is zover.’

Ik sta op het punt om terug te roepen: *nee! Laat me met rust, ik ga niet meer!* Er zit een drukkend gevoel in mijn keel, dat ik weg probeer te spoelen met een slok water. Als dat niet werkt, kan ik niets anders doen dan een diepe ademteug nemen, mijn handen aan mijn rok afvegen en de badkamer verlaten.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ stelt de vrouw me weer gerust. Maar wat weet zij nou eigenlijk? Zij hoefde zichzelf niet op de grond te werpen en te doen alsof ze dood was, terwijl er slechts een paar passen verderop een monster stond dat de zaal vulde met kwaadaardig gelach.

We doorkruisen het gebouw en lopen naar het einde van een lange gang. Daar slaan we rechtsaf. Het hele gebouw is zo schóón. We passeren een groot vierkant schilderij; we passeren een spiegel waarin ik kort mijn bleke reflectie zie, we passeren een telefonerende man die ons een nieuwsgierige blik toewerpt.

Dan stopt de vrouw bij een donkere, gepolijste deur. Op het gouden plaatje naast de deur staat: *Zittingszaal 14*.

We zijn er.

De vrouw geeft me een bemoedigende glimlach. Ik trek mijn mondhoeken net genoeg omhoog om het te doen lijken alsof ik teruglach.

‘Je hoeft alleen maar een paar vragen te beantwoorden. Ik sta hier om je straks mee terug te nemen.’

‘Dat weet ik.’

Ze kijkt alsof ze nog iets anders wil zeggen, maar voor ze die kans krijgt, gaan de deuren open. Als vanzelf stap ik achteruit om ruimte te maken voor Harry Derksen. Hij ziet me, merkt onge-

twijfeld ook op hoe bezorgd ik kijk, en geeft mijn schouder een zacht kneepje. 'Het is enger voordat je naar binnen gaat, meid.'

Ik knik. Hij glimlacht me nog een keer toe voordat hij door zijn bode wordt gemaand om door te lopen, en mijn begeleidster wenkt me met haar hoofd.

Ik zorg ervoor dat mijn schouders recht staan en dat mijn kaak vastbesloten vooruit is gestoken. Dan ontspan ik mijn vuisten, die ik tot nu zonder het echt op te merken stijf had dichtgeknepen.

'Sterkte,' zegt de vrouw.

Ik doe een stap over de drempel, de zaal in. Achter me sluit de deur.

HOOFDSTUK 2

GETUIGENIS

Ik heb maar een paar korte momenten om mijn nieuwe omgeving in me op te nemen.

De ruimte is veel kleiner dan ik me had voorgesteld. Een man zit op een verhoging achter een tafel. Aan zijn zwarte toga en witte bef herken ik hem als de rechter en de vrouw die wat verderop zit is de officier van justitie. Er zitten geen toeschouwers op de tribune, enkel de handvol journalisten die voor het proces zijn toegelaten. Eén van het moet het liveblog aan het tweeten zijn. Ik stel me al voor wat hij nu schrijft: *getuige nummer 3 is net de zaal binnengekomen. Ze ziet eruit alsof ze moet kotsen.*

‘Deze kant op, mevrouw Koningse,’ zegt een andere vrouw, die kennelijk de rol van mijn vorige begeleidster overneemt. Ze leidt me naar een tafeltje waar een glas water op me staat te wachten. Mijn mond is kurkdroog. Ik mompel een bedankje en laat me op te stoel zakken, me er ongemakkelijk van bewust dat alle ogen in de zaal op mij gericht zijn. Ik slik, voel mijn droge tong tegen mijn gehemelte schuren, en sla mijn blik dan op in de richting naar waar ik onherroepelijk toch moet kijken.

Hij zit ver bij me vandaan, bijna aan de andere kant van de zittingszaal. De enige persoon aan zijn zijde is een knappe vrouw

van halverwege de dertig. Het verwacht me dat ze licht lijkt te blozen terwijl ze zich naar hem toe buigt als hij iets in haar oor mompelt. Wat voor advocaat moet je zijn als je iemand zoals Half Face als cliënt wilt?

Onverwacht flitsen zijn ogen van haar weg en boort zijn blik zich in de mijne. Ik was er niet op voorbereid en kijk niet snel genoeg weg. Hij is nu dichterbij me dan in de Valenburge Bank en alle details komen scherp bij me binnen. Zijn getatoeëerde gezicht is een volmaakt patroon van yin en yang. Mijn mond voelt nog droger dan zonet.

‘Onze derde getuige is mevrouw Juliette Koningse, geboren op 3 oktober 1994. Mevrouw Koningse, klopt dit?’

Een tolk vertaalt de woorden in rap tempo in het Engels. Meer voor Half Face dan voor ons, vermoed ik. Het duurt even voor het tot me doordringt dat er op een antwoord gewacht wordt. Half Face’s mond krult omhoog in een luie glimlach als ik mijn blik van hem losscheur en ik mijn wangen heet voel worden. Hij kan niet weg, stel ik mezelf gerust, terwijl ik mijn adem onder controle krijg. Zelfs als hij zou worstelen, zou hij die handboeien niet zomaar kunnen breken.

‘Dat klopt,’ zeg ik eindelijk. ‘Mevrouw.’

‘Goed, mevrouw Koningse,’ zegt de Officier van Justitie. ‘Ik ga u een aantal vragen stellen tijdens deze zitting. Ik wil u vragen om goed te luisteren en zo gedetailleerd mogelijk te antwoorden. Het is belangrijk dat u alléén vertelt wat u zich kunt herinneren. Als u zich iets niet meer precies kunt herinneren, moet u dat zeggen. Hebt u nog vragen?’

Ik schud mijn hoofd.

Ze schenkt me een klein glimlachje. ‘Dan gaan we nu door.’ Ze pauzeert even om haar microfoontje recht te zetten. ‘Mevrouw Koningse, u hebt de overval op de Valenburgse Bank volledig meegemaakt.’

Dat feit heeft nauwelijks een antwoord nodig; toch knik ik.

‘Kunt u vertellen wat u daar op dat tijdstip deed?’

Ik bevochtig mijn droge lippen met het puntje van mijn tong. Nu moet ik toch echt spreken, maar het voelt alsof er een emmer zand in mijn keel vastzit. ‘Ik had postzegels nodig.’ Mijn stem kraakt en het dringt tot me door dat ik bijna niet te verstaan ben. Ik schraap mijn keel en probeer het nog een keer: ‘In de bank zit een postkantoor. Ik had de opdracht om drieëndertig velletjes postzegels te kopen, om brieven naar de ouders te sturen. De...de kinderen hebben luizen.’

‘U bedoelt de kinderen van de Openbare Basisschool de Expeditie, waar u momenteel stageloopt.’

‘Ja, mevrouw.’

‘En hoe lang was u binnen toen u merkte dat er een aanval ging plaatsvinden?’

‘Ik...ik denk...ongeveer vijf minuten.’

‘Goed, mevrouw Koningse. Kunt u voor ons beschrijven wat er gebeurde vanaf het moment dat de overvallers het gebouw binnendrongen?’

‘Ik weet niet wanneer ze binnenkwamen,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik denk dat ze misschien al binnen waren voor ik kwam. Maar ik hoorde geschreeuw, en mensen raakten plotseling in paniek, dus toen keek ik om en hoorde ik de schoten.’ Even laat mijn stem me in de steek.

‘Gewerschoten?’

‘Gewerschoten, ja.’

‘Wat zag u toen?’ dringt de Officier van Justitie aan. ‘Neem uw tijd om goed na te denken.’

Ik waag het om nog een blik richting Half Face te werpen. Ik heb geen idee hoeveel hij van het gesprek verstaat. De vrouw naast hem fluistert ononderbroken in zijn oor. Zijn tolk, dus. Zelf kijkt hij niet erg bezorgd. Eigenlijk ziet hij er ontspannen uit, met zijn benen voor zich uitgestrekt alsof deze zittingszaal zijn huis is; alsof hij gewoon naar een vagelijk interessante vertoning zit te kijken.

Niet alleen zijn gezicht is getatoeëerd. Hij heeft dezelfde

zwarte inkt op zijn brede armen. Die inkt kruipt naar zijn polsen, als getatoeëerde mouwen die geen warmte bieden. Daar stopt zijn krijgsdos nog niet, want de letters F U C K versieren de knokkels van zijn linkerhand, de hand die hij nu met enige moeite voor zich op tafel legt. De handboeien geven hem weinig bewegingsruimte. Y O U staat op zijn andere hand.

Ik blijf naar die handen staren. Zei hij FUCK YOU toen hij die vrouw met de blonde vlecht in een wurggreep hield? Zei hij het toen hij de trekker van dat koolzwarte geweer overhaalde; dacht hij de woorden toen hij als een bezetene lachte terwijl het geschreeuw rondom hem oorverdovend werd?

Nee, je mag je niet door hem laten afleiden. Houd je aandacht bij de vraag, Juliette, spreek ik mezelf streng toe.

De enige reden dat ik de statige, oude bank uitkoos was omdat daar het dichtstbijzijnde postkantoor zat vanaf de basisschool waar ik net mijn stage was begonnen. Mijn allereerste dag begon met een verzengende negenentwintig graden in de zon en een kluwen zenuwen in mijn buikstreek. Voordat ik mijn klas had kunnen ontmoeten, nog voordat ik kennis kon maken met alle medewerkers in de lerarenkamer, had iemand al wat euro's in mijn zweterige hand gedrukt. *Ga postzegels halen, hadden ze gezegd. Zorg dat je ten minste dertig velletjes krijgt, er moet een stapel brieven de deur uit. De kinderen hebben luizen.*

Tijdens de hele wandeling naar de bank had ik mijn eigen hoofd voelen jeuken.

En toen werd de wereld aan stukken gereten. De drukkende lucht werd gevuld met het gekrijs van een vrouw, onmiddellijk gevolgd door een hels kabaal van stemmen en het gedring van mensen die naar de uitgang probeerden te vluchten. Hun voeten hadden de vloer van de Valenburgse Bank doen trillen als een aardbeving. Even had ik echt geloofd dat het een aardbeving was.

Daarna was er vlakbij mijn oor iets ontploft en het hoge gegil was zo plotseling verstomd dat ik me automatisch had omgedraaid om te kijken waar de vrouw was gebleven.

Op haar buik, ontdekte ik toen, met haar armen gespreid. De vloer rondom haar was opmerkelijk rood geweest, en ook erg nat, en zij had erg stil gelegen.

Terwijl ik al deze zaken hardop in de zittingszaal benoem, lijkt mijn eigen stem van ver weg te komen. Ik luister naar mezelf alsof ik een buitenstaander ben.

‘Schoot hij de vrouw in één keer dood, mevrouw Koningse?’ vraagt de officier, en doorbreekt daarmee de beelden die voor mijn ogen flitsen.

De vrouw was in elk geval in één keer op de grond gezakt. De herinnering aan haar gezichtsuitdrukking doet een vonkje woede en moed in me opvlammen. Ik draai me om zodat ik Half Face een giftige blik kan toewerpen. Hij bekijkt me nog steeds met die luie glimlach. ‘Dat moet je hém vragen.’

‘Maar wat denkt u gezien te hebben?’

‘Hij schoot en ze viel meteen op de grond.’

De vrouw knikt. ‘Wat deed u toen?’

‘Ik was bang.’ Langzaam was het tot me doorgedrongen wat er gaande was. Wat die luide knallen om me heen hadden betekend. Wat er tegen ons geroepen werd: ‘*Get the fuck down on the floor!*’

Ik had me naast de dode vrouw laten vallen, net snel genoeg om aan de aandacht te ontsnappen van twee mannen die hun wapens richtten op iets – op iemand – die ik niet kon zien.

Ik had mijn hoofd onder mijn armen verstopt en geprobeerd om zelfs geen adem te halen, terwijl het bloed in mijn oren bonkte en de vragen als een storm door mijn hoofd tolden. Was dit een overval? Een aanslag? Ik had niet eens zeker geweten hoe de overvallers eruit hadden gezien, hoeveel er waren geweest, of iemand ook een pistool op mij had gericht...Om dat allemaal te weten te komen had ik moeten opkijken, wat betekende dat ik had moeten bewegen, iets dat ik voor al het geld in de kluizen nog niet had willen doen. Mijn hele lijf was slap van angst geweest.

Maar toen had ik zijn stem gehoord. Het was een schor, onge-

polijst geluid dat door de hele ruimte gedragen werd. Dat geluid had links van de dode vrouw geklonken, angstaanjagend dichtbij de plek waar ik deed alsof ik neergeschoten was.

‘Ik kom een be-e-e-erg geld opnemen,’ had de rauwe stem geroepen. Hij sprak Engels, maar niet op een manier die ik ooit gehoord had. Hij rekte de klanken uit en liet lettergrepen stuiteren. ‘Nee? Aw, toe nou, Valenburgse bankiers! Eén van jullie zal het moeten doen. Dit is een *game-ah*, snap je?’

Zo had hij het uitgesproken: *game-ah*, alsof het woord uit twee lettergrepen bestond.

Toen niemand gereageerd had, had ik heb horen grinniken.

‘Dus ik mag kiezen? Dank u vriendelijk, beste he-ren! Goed, oké, ik ga kiezen... Jij blijft leven, jij gaat dood.’

Gelijk daarna: het geluid van een geweer dat afgevuurd werd, zo dichtbij...véél te dicht bij mij. Het had me een luide piepton in mijn oor bezorgd. Toen dat was weggeëbd, was ik me bewust geworden van de zware voetstappen die rondom mij en de naamloze vrouw naast me stapten. Ze hadden één keer gepauzeerd. Lange minuten had ik zo oppervlakkig mogelijk ademgehaald, snakkend naar een volle teug lucht. Eindelijk waren de voetstappen doorgelopen. Voorzichtig had ik mijn mond een stukje opgedaan om zo stil als ik kon in te ademen.

Met die nieuwe ademdeug was een klein beetje van mijn moed naar me teruggekeerd, en omzichtig had ik mijn hoofd opgetild om over mijn armen te kunnen kijken. De vloer was bezaaid geweest met mensen. Sommigen waren overeind gekomen. Anderen hadden helemaal niet bewogen.

Ik had gezien hoe een handjevol gemaskerde mannen rondliepen met zware zakken, maar mijn aandacht werd getrokken door de zwijgende figuur die in het midden van de zaal stond.

Zonder twijfel had ik geweten dat het zijn voetstappen waren die ik had gehoord. Die ruwe stem hoorde bij hem.

De man had kort mijn kant op gekeken en ik had gedacht dat hij net als de anderen een masker had gedragen dat alle herken-

bare delen van zijn gezicht bedekte. Zelfs toen hij in beweging was gekomen, dacht ik dat zijn masker gescheurd moest zijn, want de andere helft van zijn gezicht was duidelijk zichtbaar, al was het spookachtig wit.

Voor mijn gevoel had ik uren naar dat gezicht gestaard, in de ban van wat ik zag en tegelijk te vol van afschuw om eraan te denken dat ik mijn hoofd weer moest laten zakken. Eindelijk had ik begrepen dat ik niet naar een aan stukken gescheurd masker had gekeken, maar dat een kant van het gezicht van de man bedekt was met inkt.

Dat gezicht had hem onderscheiden van de gewone mensensoort. Het had een monster van hem gemaakt.

De glimlach op datzelfde gezicht vervaagt als ik die laatste gedachte hardop uitspreek. Mijn stem stokt. Hoewel Half Face geboeid en bewaakt is, voel ik me kwetsbaar, alsof ik in gevaar ben.

Wees nou niet zo'n angsthaas, Juliette. Je hebt er zelf voor gekozen om hem vandaag onder ogen te komen. Trouwens, dit is niet de Valenburgse Bank. Hier zijn we veilig – ik ben hier veilig.

Toch bonst mijn hart met felle hamerslagen tegen mijn borst. Nu ik mijn verhaal verteld heb, wil ik uit de zittingszaal vluchten, de trap afrennen en naar huis gaan. Waarom moet ik eigenlijk getuigen van het feit dat deze man, dit mónster, met een grijns op zijn gezicht een dozijn mensen heeft afgeslacht? Hij wil het zelf niet eens ontkennen.

Half Face verschuift in zijn stoel en fluistert iets tegen zijn advocaat. Voor zij kan reageren, word ik opgeschrikt door zijn stem, die luid en duidelijk de stille rechtszaal vult. Hij is zo rauw en laag als ik me herinner. 'Ik wil graag zeggen, Juliétte, dat ik geen monster ben. Dat ben ik niet-ah.'

Ik gaap hem aan, mijn mond wat opengezakt. Mag hij tegen me praten?

'Meneer, ik moet u vragen om nu niet te spreken,' zegt de rechter onmiddellijk, waarmee hij mijn vraag beantwoordt.

‘Ik vind dat Juliette moet begrijpen –’

‘Meneer, u hebt later een moment om te spreken.’

Half Face leunt weer achterover in zijn stoel, zijn ogen onafgebroken op mij gericht. Hij spreekt niet opnieuw, maar zijn glimlach keert ook niet terug.

‘Vertel ons alstublieft wat er gebeurde nadat de gemaskerde mannen het geld van de bankmedewerkers hadden gekregen,’ vraagt de officier. Ze klinkt onverstoord, alsof Half Face ons helemaal niet onderbroken heeft en mijn wangen knalrood heeft laten worden.

Ik orden mijn gedachten. ‘Hij...Half Face gaf de anderen de opdracht om weg te gaan. Toen maakte hij...hij maakte een buiging.’

‘Werd er door hem of door zijn mannen nog op mensen geschoten terwijl ze vertrokken?’

‘Nee, maar er waren er toen al een heleboel dood.’

De officier knikt. ‘Wat deed u nadat ze vertrokken waren?’

‘Ik wachtte tot de andere overlevenden begonnen te praten,’ geef ik toe. Ik herinner me hoe ik stil op de vloer was blijven liggen, mijn ledematen te zwak om fatsoenlijk te kunnen bewegen. Ik had braaksel geproefd. ‘Tegen de tijd dat ik overeind kwam had Harry – ik bedoel, meneer Derksen – al 112 gebeld.’

‘Kende u meneer Derksen op dat moment al?’

‘Nee, maar hij ontfermde zich over me. Hij was de sterkste.’

‘Mevrouw Koningse, dank u wel.’ De officier glimlacht weer naar me. ‘Ik heb geen verdere vragen.’

De opluchting golft door me heen, en voor het eerst merk ik dat ik mijn spieren kan ontspannen. ‘Mag ik dan gaan?’

‘Dat mag.’

De bode opent de deuren voor me. Mijn hart begint terug te keren naar zijn gebruikelijke, regelmatige slag. Het is me gelukt... Ik heb de zitting overleefd zonder te huilen, en ik hoef dat zwart-witte masker nooit meer te zien. Misschien komen de nachtmerries me vannacht niet opzoeken.

Voor ik de zaal uit kan stappen, hoor ik zijn stem: ‘Jú-lie, waar ga je heen?’

Een siddering kruipt langs mijn ruggengraat, maar ik sta niet stil. Twee seconden laten sluit de bode de deur achter me en sta ik op de gang, waar de airco koude lucht in mijn gezicht blaast.

HOOFDSTUK 3

ONTVOERD

Ik word teruggebracht naar hetzelfde sombere kamertje waar ik eerder was. Iemand moet de onaangerode kop thee hebben weggehaald toen ik in de zittingszaal was, want de tafel is leeg. Zonder te gaan zitten wend ik me tot de bode. ‘Mag ik al naar huis?’

‘Nog niet,’ zegt hij. ‘Je moet nog wat dingen voor ons invullen. Als je hier even wacht, haal ik de formulieren voor je. Het is een minuutje werk,’ voegt hij eraan toe, als ik mijn vermoeidheid niet kan verbergen. ‘Je bent erg dapper geweest, Juliette. Door hem vandaag onder ogen te komen heb je ons geholpen om hem voor een lange tijd uit de maatschappij weg te houden.’

Ik geef een knikje en laat me op de stoel zakken. De bode loopt de kamer uit en laat de deur op een kier open staan. Ik vraag me af wat er nu met Half Face gaat gebeuren. Ik ben geen dokter, maar bij die man moeten toch wel meerdere steekjes los zijn. Misschien moet ik blijven om bij de veroordeling te zijn...? Maar nee. Ik ben te moe, en de zitting kan nog uren doorgaan. Het maakt toch niet uit waar ik ben, want uiteindelijk zullen alle kranten ermee vol staan.